

Vatikán proti nemeckej „Synodálnej ceste“. Naozaj?

Krystian Kratiuk

26. júla 2022 ✝ Cirkev ✝ Synodalita

Ako blesk z jasného neba sa rozšírila správa o vyhlásení Svätej stolice kritizujúce nemeckých progresívcov. Stojí však za to prečítať si ho pozorne a mať na pamäti, že v modernistickej ideológii je zámerná nepresnosť jazyka postup, ktorý sa zvyčajne používa s konkrétnym cieľom.

Zdroj: youtube.com

Posledné tri roky – teda od momentu iniciovania nemeckej „Synodálnej cesty“ – sme upozorňovali na jej vývoj a jej vplyv na iné partikulárne cirkvi. Opakovane sme varovali pred nebezpečnými ideami, bludmi a herézami presadzovanými v štyroch hlavných pilieroch „cesty“ – zameranej na moc a rozdelenie moci v Cirkvi, život v rôznych vzťahoch vrátane vzťahov homosexuálnych, dekonštrukciu kňazstva a väčšiu „úlohu žien“. Nemci chcú okrem iného požeňovať vzťahy osôb rovnakého pohlavia a rozvedených párov žijúcich v nových vzťahoch, odovzdať moc v Cirkvi laikom (vrátane moci nad formou a chápaním náuky), otvoriť brány myšlienke kňazstva žien a preformulovať pravdu o univerzálnom kňazstve.

Vatikán z času na čas – príliš zriedkavo a príliš nedôrazne – upozorňoval Nemcov na isté nebezpečenstvá. V obave, že miestna cirkev bude rozhodovať o príliš dôležitých otázkach, pápež už v roku 2019 adresoval list nemeckým biskupom, v ktorom sa postavil proti zámerom spochybňovať cirkevnú náuku a disciplínu a proti vyhláseniam, že „synodálna cesta“ bude sama vydávať záväzné dokumenty o týchto otázkach. Taktiež v roku 2019 kardinál Marc Ouellet – prefekt Kongregácie pre biskupov – napísal kardinálovi Reinhardovi Marxovi, vtedajšiemu predsedovi Nemeckej biskupskej konferencie, aby ho informoval, že z právneho posúdenia návrhu stanov synodálneho zhromaždenia pápežskou komisiou pre právne texty vyplynulo, že rozhodnutia nemajú záväznú platnosť. Limburský biskup Georg Bätzing, predseda Nemeckej biskupskej konferencie, ešte aj dnes trvá na tom, že všetko je v poriadku a nemeckí biskupi a katolíci „*nie sú schizmatici*“.

Nové vyhlásenie Vatikánu vzbudilo nádeje konzervatívnych katolíkov – mnohí v ňom videli zásah pápeža proti herézam. Začítajme sa však hlbšie do krátkeho textu, ktorý zverejnila Svätá stolica a zvažme, či táto radosť nie je predčasná.

Celý obsah uvedeného krátkeho vyhlásenia: „*V záujme ochrany slobody Božieho ľudu a výkonu biskupskej služby sa zdá byť nevyhnutné upresniť, že „Synodálna cesta“ v Nemecku nemá právomoc zaviazať biskupov a veriacich, aby prijali nové spôsoby riadenia a nové doktrínálne a morálne prístupy.*

Nebolo by prípustné rozbiehať v diecézach, prv než by existovala dohoda odsúhlasená na úrovni univerzálnej Cirkvi, nové oficiálne štruktúry alebo náuky, čo by predstavovalo ranu pre cirkevné spoločenstvo a ohrozenie jednoty Cirkvi. Ako pripomenul Svätý Otec vo svojom liste kráčajúcemu Božiemu ľudu v Nemecku:

«Univerzálna Cirkev žije v partikulárnych cirkvách a z partikulárnych cirkví, tak ako partikulárne cirkvi žijú a prekvitajú v univerzálnej Cirkvi a z univerzálnej Cirkvi, a ak sa oddelia od celého cirkevného tela, slabnú, podliehajú skaze a odumierajú. Z toho vyplýva potreba udržiavať spoločenstvo s celým telom Cirkvi vždy živé a účinné» (č. 9).

„Preto dúfame, že návrhy Cesty partikulárnych cirkví v Nemecku sa začlenia do synodálneho procesu, ktorým sa uberá univerzálna Cirkev, na vzájomné obohatenie a na svedectvo o jednote, ktorou telo Cirkvi prejavuje svoju vernosť Kristovi Pánovi.“

Pozornosť pútajú najmä dve vety. Prvá: *Nebolo by prípustné rozbiehať v diecézach, prv než by existovala dohoda odsúhlasená na úrovni univerzálnej Cirkvi, nové oficiálne štruktúry alebo náuky*, a dopĺňujúca veta: *čo by predstavovalo ranu pre cirkevné spoločenstvo a ohrozenie jednoty Cirkvi*. Zo znenia dokumentu je teda zrejmé, že Vatikán sa rozhodol zasiahnuť ani nie tak v súvislosti s konkrétnymi herézami, ale z obavy o dve iné otázky: O jednotu Cirkvi a o rozbiehaní nových oficiálnych štruktúr alebo náuky PRED ich odsúhlasením na úrovni univerzálnej Cirkvi.

Dvojrýchlostná revolúcia?

Pápež František vedie revolúciu dôsledne – a dôsledne chce, aby revolučné zmeny, ktoré on podporuje, prijala celá Cirkev nielen nemecká, čiže na všetkých miestach súčasne – a nie nasledovaním jednej konkrétnej cirkvi. Na to bola napokon „synodálna cirkev“ zriadená, preto sa o zmeny pokúšali konkrétne biskupské synody venované konkrétnym otázkam, a keď to nevyšlo (pre silný odpor istej skupiny biskupov), bola napokon vymyslená krkolomná „synoda o synodalite“.

Prečo?

Aby sa ukázalo svetu a Cirkvi, že ak synody biskupov nedosiahli dohodu, nech aspoň laici z celého sveta ukážu, ako veľmi si prajú zmenu. Veď ako je možné v tomto veku zbožštenia demokracie diskutovať s „väčšinou“?

Pápež František dal už nejedným činom najavo, že chce zmeniť učenie o homosexualistoch (od slávneho „kto som ja, aby som súdil“ až po pochvalné listy pro-gay kazateľom), o diakonáte a možno aj o kňazstve žien (komisia opakovane zriadená na tento účel), o cirkevnom klerikalizme prejavujúcom sa údajným vykonávaním cirkevnej moci mužmi (nespočetné vyhlásenia) atď. V žiadnej z týchto otázok však neurobil rozhodný krok. Prečo? Pretože to nechce robiť ako pápež – chce, aby to robila celá „synodálna cirkev“.

A možno práve takto treba čítať vatikánsku nótu brzdiacu nemecký revolučný parný valec. Možno preto sa v ňom hovorí, aby sme Cirkev nepredbiehali, a nie napríklad, aby sme nemenili jej štruktúru, či neupadli do

herézy.

Z pohľadu progresívcov je to, samozrejme, rozumné uvažovanie, pretože ak sa má revolúcia úspešne uskutočniť, mala by sa opierať o autoritu univerzálnej Cirkvi. A to sa môže stať, keď o zmenách nebudú rozhodovať miestni biskupi, ani jedna krajina či dokonca ani pápež, ktorý narazil na značnú opozíciu. Musí to povedať mýtický „ľud“, väčšina. Preto si Rím –, ktorý napokon rozhodne o tom, čo hovorí Boží ľud otvorený „prekvapeniam ducha“ – nemôže dovoliť, aby ho „predbehol“ Berlín, Mníchov alebo Limburg. Nemôže dovoliť, aby došlo k dvojrychlостnej revolúcii.

Prečo práve teraz?

Prečo teda bolo vyhlásenie Svätej stolice zverejnené práve v týchto dňoch? Všeobecne sa to vysvetľuje ako reakcia na ďalší homo-heretický prejav vysokého predstaviteľa nemeckej „Synodálnej cesty“, tentoraz uverejnený aj v amerických médiách. Na stránkach outreach.faith, ktoré rediguje neslávne známy Páter James Martin, SJ, generálny sekretár Ústredného výboru nemeckých katolíkov (ZDK) Marc Frings výslovne uviedol, že **cieľom „synodálnej cesty“ je zmeniť učenie Cirkvi o homosexualite**. Dodal, že dokumenty „cesty“ sú „*vedomým vystúpením proti súčasnému katolíckemu katechizmu, ktorý je od polovice 70. rokov kritický a odmietavý k homosexualite a stále označuje homosexuálnu aktivitu za hriech*“.

Citujúc dokumenty „synodálnej cesty“ Frings napísal, že „*je naliehavo potrebné uznať rovnosť a legitímnosť neheterosexuálnych orientácií, ich praktík a vzťahov, ako aj odstrániť diskrimináciu na základe sexuálnej orientácie*“.

Tento text sa v médiách objavil 17. júla, zatiaľ čo vyhlásenie Svätej stolice vyšlo 21. júla. Zdá sa však, že slová jeho duchovného inšpirátora, kardinála Waltera Kaspera, sa mohli dostať k pápežovi Františkovi v tých istých dňoch. A kardinál Kasper sa nevyjadril k téme homosexuality, ale k inej téme, ktorú nastolili jeho krajanovia na „synodálnej ceste“: konkrétne k téme... autority v Cirkvi.

Pred niekoľkými týždňami totiž nemecké médiá informovali, že dokument nemeckého synodálneho zhromaždenia predpokladá zriadenie synodálnej rady ako „poradného a rozhodovacieho orgánu“ s cieľom spolurozhodovať o Cirkvi v Nemecku zdola nahor, podobne ako sa to deje v evanjelickej cirkvi. Čo to konkrétne znamená? Nuž to, že to nie biskupi budú riadiť svoje diecézy, ale Stála rada s paritným zastúpením biskupov a laikov, ktorá bude „*určovať budúce cesty katolíckej Cirkvi v Nemecku*“. Práve tieto plány spomínal – treba dodať, že veľmi tvrdými slovami – jeden z koryfejov revolúcie, kardinál Kasper, keď povedal, že plány na synodálnu cestu pochádzajú od zlého ducha, ktorý ničí štruktúru, „*ktorú chce Kristus pre svoju Cirkev*“. Ak by na čele Cirkvi stál namiesto vysväteného kňaza orgán, podľa kardinála Kaspera by sa to rovnalo „*kolektívnej rezignácii biskupov*“. Nie je to po prvýkrát, čo revolúcia požiera svoje vlastné deti.

Možno teda práve oznámenie o zmene mocenskej štruktúry v nemeckej cirkvi vyvolalo vo Vatikáne taký rozruch, že sa pápež František rozhodol nemeckú revolúciu opäť spomaliť. Dôvodov neochoty vykonať túto zmenu môže byť samozrejme viacero. Svätý Otec si možno jednoducho myslí, že na čele diecézy by mal byť biskup (ako to chce dvetisícročná Tradícia), ale možno si aj jednoducho uvedomuje, že odovzdanie moci kléru v tejto fáze vnútcirkevnej revolúcie ešte nie je žiaduce. Je možné, že revolucionári odhodlaní zmeniť

Cirkev (takíto revolucionári bývajú napokon často obdarení „horúcimi hlavami“, a preto sú veľmi odvážni) sú stále potrební na svojich pozíciách.

Ako nás totiž učí história, Revolúcia sa dokáže zrieknuť mnohých vecí. Ale nie moci, ktorú raz získala.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/vatikan-proti-nemeckej-synodalnej-ceste-je-to-naozaj-tak/>